

FRENKIE EN DE FEEDBACKLOOP

In 1984 mocht Jack Ramsay, hoofdcoach van de Portland Trailblazers, kiezen tussen twee basketbaltalenten. Sam Bowie en Michael Jordan. Hij koos Sam Bowie. Michael Jordan werd een legende bij de Chicago Bulls.

Foutje.

Precies 30 jaar later liet Jurgen Streppel, toen hoofdtrainer bij Willem II, een piepjonge, flegmatieke balvirtuoos vertrekken. Dat was Frenkie de Jong, inmiddels begeerd door heel Europa.

Foutje.

Vervelend voor Jurgen en Jack maar ze werden in ieder geval geconfronteerd met hun fouten en dus konden ze er van leren.

Hoe zit dat met zelflerende systemen? Bij McDonalds, bijvoorbeeld, solliciteren kandidaten steeds vaker online. Gegevens invullen, vragen beantwoorden, testje doen en een algoritme bepaalt of ze aangenomen worden. Het systeem volgt vervolgens de medewerker en zo wordt het slimmer. Maar is dat wel zo? Het systeem weet namelijk niets van de afgewezen kandidaten. Misschien worden die allemaal wel filiaalmanager bij Burger King. De feedbackloop is niet gesloten.

En bij Fontys? We proberen student succes te meten, te voorspellen en te verbeteren. Daarvoor kijken we naar van alles, zelfs naar hoe onze afgestudeerden het doen na hun studie. Maar ook wij zien veel niet. Hoe zit het bijvoorbeeld met studenten die uitvallen? Belanden die in de goot? Of presteren ze later juist beter dan afgestudeerde Fontysstudenten? Is misschien wel de beste route naar een zinvol bestaan een voortijdige exit bij Fontys?

Of maakt het allemaal niet meer uit? Immers is het leven niet sowieso zinvol nu we weten dat Frenkie ons in 2026 naar de Wereldtitel zal schieten?